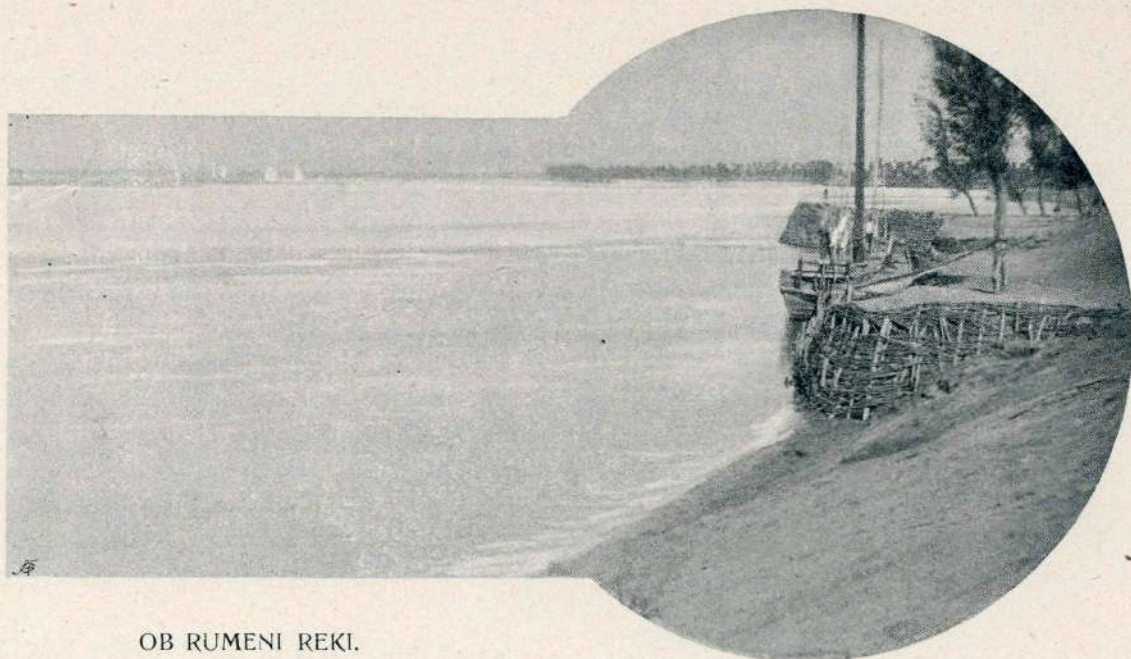

OB RUMENI REKI.

O. VESELKO KOVAČ:

NA VALOVIH RUMENE REKE.

Srdito je pljuskalo kalno valovje mogočnega Huanho ob peščno obrežje. Ladje, usidrane ob strani, so se nemirno gibale ter zamolklo trkale druga ob drugo. Sedaj pa sedaj se je vsul curek vode čez rob te ali one šajke. Na obrežju je bilo samotno. Le iz dveh ladij so izlagali brodarji nekaj blaga. Kmalu so bili tudi oni z delom pri kraju in so izginili v bližnjo vas za goščo. Bilo je hladno in od severa doli je bril oster veter.

Stal sem na obrežju ter čakal brodarja. Zaman sem se oziral okolu. Od nikoder žive duše.

Veletok je mogočno razgrinjal pred menoj svojo širno gladino ...

Pred nekaj več ko dvajsetimi leti sem prvič čul njegovo ime. Takrat pač nisem slutil, da mi bo oko kdaj zrlo na njegovo veličastno površje. In danes prvič ob tej mogočni reki! — Kruti Huanho! Koliko vasi in mest si že pokončal, koliko rodo-

vitnega sveta opustošil, koliko milijonov človeških žrtev že zahteval tekom tisočletij! Solze, ki si jih povzročil, ne bi li napolnile tvoje široke struge?!

Tako premišljujoč začujem za seboj človeške korake. Bila sta moja brodnika. Takoj stopita na ladjo. Jaz pa za njima.

„Velmož“, me nagovori starejši, „moramo še nekoliko počakati!“

„Čakal sem dovolj. Odrinimo!“

„Dva ne zadostujeva. Počakati morava strica. On krmi.“

„Kod pa se klati vajin stric?“

„Šel je v pagodo darovat maliku za srečno vožnjo.“

„Pod varstvom malika! — To bo pa res srečna vožnja“, zamrmram natihem ...

Spremljevalec mi spravi vso prtljago na barko.

Imel sem opravka v južnem Šantungu. Ravno sem se mislil vrniti, kar dobim iz svojega misijonskega okrožja poročilo, da